

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ο προϋπολογισμός του Βελγικού υπουργείου ο δια-
τάς 'Επιστήμης και τὰς Τέχνας ἀνέρχεται διὰ τὰς συ-
νήθεις δαπάνας εἰς 32,630,662 φρ., διὰ δὲ τὰς ἐκτά-
κτους εἰς 1,211,485 φρ. ἦτοι ἐν ὅλῳ 33,842,147 φρ.

Τὰ ἔξοδα τῶν μεγάλων διαγωνισμῶν τῆς ζωγραφι-
κῆς, τῆς γλυπτικῆς, τῆς ἀρχιτεκτονικῆς καὶ τῆς χαρ-
ακτικῆς, αἱ ὑποτροφίαι τῶν δαφνοστεφῶν καὶ τὰ διὰ
τοὺς διαγωνισμοὺς τούτους ἔξοδα, τὰ ἐν Ρώμῃ καλλι-
τεχνικὰ ἐργαστήρια προϋπολογίζονται εἰς 38,937 φρ.

Τὸ Βασιλικὸν Φλαμανδικὸν Ὡδεῖον τῆς Ἀμβέρσας
στοιχίζει εἰς τὸ Κράτος 60,595 φρ., σκέπτονται δὲ ἤδη
ν' αὐξήσωσι τὸ κοινὸν τοῦτο. Ἄς μὴ θελήσῃ τις νὰ
ὀμιλήσῃ περὶ Ἑλλάδος. Εἰς τοὺς ἀριθμοὺς αὐτοὺς θὰ
ἀντιπαραθέσῃ μίαν ἀτελείωτον σειρὰν μηδενικῶν....

Ο κ. Descamps, ὑπουργὸς ἐν Βελγίῳ τῶν Ἐπιστη-
μῶν καὶ τῶν Τεχνῶν, προκειμένου νὰ παρασκευάσῃ διὰ
τὴν ἐν Βρυξέλλαις διοργανωθισομένην ἐκθεσὶν τῇ 1910
παράρτημα ὑπομνησκὸν τὴν βασιλείαν τοῦ Ἀλβέρτου
καὶ τῆς Ἰσαβέλλας, ἐκάλει ἐπιφανεῖς φιλοτέχνους καὶ
λογοῦντας. Ἡ ἐπιτροπὴ θ' ἀποτανθῇ καὶ εἰς τὰ ἄλλα κράτη
διὰ νὰ ἐπιτύχῃ νὰ συνεκτεθῶσιν τὰ ἔργα τὰ μᾶλλον
χαρακτηριστικὰ τῆς βασιλείας αὐτῶν, τὰ ὑπάρχοντα εἰς
τὰ Μουσεία τῆς Μαδρίτης, Λονδίνου, Γαλλίας καὶ Ἰ-
ταλίας.

Τὸ Πανεπιστήμιον προκηρύσσει διαγωνισμὸν, ἐκ τοῦ
Κοσμογραφίου κληροδοτήματος, πρὸς συγγραφὴν :

Τῆς ἱστορίας τῆς Ὑδρας κατὰ τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα.
Τῆς ἱστορίας τοῦ Ναυτικοῦ τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τῶν
ἀρχαιωτάτων χρόνων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς.

Τῆς ἱστορίας τῶν ἀγώνων τῆς Κρήτης ἐπὶ τῆς Ἑνε-
τοκρατίας.

Κατὰ τοὺς ὅρους τῆς διαθήκης ἕκαστος διαγωνισμὸς
θὰ γίνεταί ἐντὸς πενταετίας, δηλαδὴ ὁ μὲν πρῶτος
πρὸς συγγραφὴν τῆς νήσου Ὑδρας, θὰ γίνῃ τῇ 1915,
ὁ δεύτερος περὶ τοῦ Ναυτικοῦ τῶν Ἑλλήνων, τῇ 1920,
καὶ ὁ τρίτος περὶ τῶν ἀγώνων τῆς Κρήτης τῇ 1925.

Ὁ βραβευθὸς μόνος εἰς τὸν διαγωνισμὸν αὐτὸν θὰ
λαμβάνῃ ὡς βραβεῖον 3500 δραχμάς, τοῦτέστι τὸ εἰσό-
δημα τὸ ὅποιον θὰ δώσῃ τὸ κληροδοτήμα ἐν διαστήματι
μῆος πενταετίας.

Ἡ δις Georgette Meunier, ἡ γνωστοτάτη ἀνθογράφ-
ος, ἡ ἐσχάτως ἐκθέσασα ἐν Λιέγη τὰ ἔργα τῆς, εἶνε
θυγάτηρ τοῦ J. B. Meunier, πεφημισμένου χαράκτου,
ὁ ἀδελφὸς δ' αὐτῆς Ἐρρίκος Meunier, εἶνε ἐπίσης χαρά-
κτης. Ὁ Κωνσταντῖνος Meunier, ὁ διάσημος ζωγράφος
τῶν μεταλλωρυχείων, ἦτο ἀδελφὸς τοῦ J. B. Meunier.
Ὁ Κωνσταντῖνος ἔσχεν νύκτον τὸν Κάρολον Meunier,
προώρως ὅμως ἀναρπασθέντα ἐκ τῶν καλλιτεχνικῶν ἐπι-
τυχιῶν ὑπὸ τοῦ θανάτου.

Κατὰ τὸν προσεχῆ Ἰούλιον καὶ Αὐγουστον συγκροτη-
θῇσεται ἐν Λιέγη Συνέδριον ἀρχαιολογικὸν καὶ ἱστο-
ρικόν.

Ἡ φθινοπωρινὴ Ἐκθεσις τῶν Παρισίων θὰ διορ-
γανώσῃ κατὰ τὸν 8/βριον μίαν ἐκθεσὶν τοῦ Βέλγου
ζωγράφου Ἐρρίκου Evenerpel, ὅστις ἀφῆκεν ἐν Πα-
ρισίοις, ὅπου διήγαγε τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του,
τὰς συμπαιθητικωτέρας ἀναμνήσεις.

Διὰ τὸ Μουσεῖον τοῦ Λουξεμβούργου ἡγοράσθησαν
ἔργα τῶν ζωγράφων Jean Delvin τυχόντος χρυσοῦ με-
ταλλίου τῆς διεθνούς Ἐκθέσεως τῆς Βαρκελώνης τοῦ
1907, τοῦ De Vigne, Lagae καὶ τοῦ Minne.

Ἐν τῇ ἐν Ἀμβέρσῃ ὁργανωθισομένη ἐκθέσει τῆς
Ἑταιρείας «Σύγχρονος Καλλιτεχνίας» ἐξετέθησαν καὶ
ἔργα τῶν: Carpeaux (γλυπτικῆς καὶ ζωγραφικῆς), Ar-
lan, Boulanger Evenerpel καὶ τὰ κυριώτερα τοῦ La-
morinière.

Ὁ Δῆμος τῆς Ἀμβέρσας προτίθεται νὰ ἀνοικοδο-
μήσῃ τὴν οἰκίαν τοῦ Rubens, ἐν τῇ ὁμωνύμῳ ὁδῷ,
ἀρ. 7, καὶ νὰ χρησιμοποιήσῃ αὐτὴν ὡς Μουσεῖον, ἐν
τῷ ὁποίῳ νὰ συνενώσῃ ὅλα τὰ ἔργα ὅσα ἤθελον εὑρεθῇ
ἐν Βελγίῳ τοῦ ἐξόχου τοῦτον ζωγράφου, τὰς ἀντιγρα-
φὰς τῶν ἐν τῇ ξένῃ διεσκορπισμένων ἔργων του, τὰ
σχεδιογραφήματά του, τὰ πρωτοσχεδιάσματά του καὶ
τὰς ἐπιστολάς του.

Ὁ γλύπτης Κάρολος Vander Stappen ἐξακολουθεῖ
ἐργαζόμενος τὸ μνημεῖον τῆς Ἑργασίας, ὅπερ ἐλπίζει νὰ
περατώσῃ τῇ 1910.

Τὸ διὰ τῆς διαθήκης τοῦ Sarasate, περὶ οὗ ἡ «Πι-
νακοθήκη» ἔγραψεν ἐκτενῶς, κληροδοτούμενον θανμά-
ριον «Stradivarius» εἰς τὸ Ὡδεῖον τῶν Παρισίων
ἦτο δώρημα τῆς βασιλείας Ἰσαβέλλας πρὸς τὸν μεγα-
λοφυῆ μουσουργὸν τοῦ 1724.

Ἐν Ρώμῃ ἐπιτροπὴ ἀναλαβοῦσα τὴν ἐξακριβῶσιν τῶν
ἐσχάτως ἀνευρεθέντων χειρογράφων τοῦ Παγανίνι, ἐβε-
βαίωσε τὴν ταυτότητα αὐτῶν. Τὰ πολὺτιμα ταῦτα δοκί-
μα ἀνέρχονται εἰς 53 καὶ περιλαμβάνουσιν ἰδιαιτέρως 4
κονσέρτα ἄχρι τοῦδε θεωρούμενα ὀριστικῶς ἀπολεσθέντα,
ἕξ δυοβίας, 4 τριφωνίας, 10 τετραφωνίας, 11 μενουέτα
καὶ 14 σονάτας.

Τὰ χειρόγραφα τοῦ Παγανίνι εἶνε πολλὰ σπάνια, διότι
ὁ μέγας βιολιστὴς ἀπηχθάνετο γενικῶς νὰ χαράτῃ ἐπὶ
τοῦ χάρτου ὅ,τι συνθέτετε καὶ ἐξετέλει μετὰ τόσης τέχνης.

Ἐν Λονδίνῳ ἀπέθανεν ὀδοντοκοντούτης ὁ μέγας Ἀγ-
γλος μυθιστοριογράφος καὶ ποιητὴς Γεώργιος Μέρειδ.
Αἱ ἀγγλικά ἐφημερίδες ἔγραψαν ἐγκωμιστικῶς περὶ
τοῦ ἔργου του. Συμφωνῶς τῇ τελευταίᾳ θελήσει του ὁ
νεκρὸς του ἐκάθη. Ὁ Μέρειδ ἀπέθανεν γαλήνιος, ἀ-
κριβῶς ὅπως προεῖπε : «Ὁ θάνατος δὲν εἶνε τίποτε
ἄλλο ἢ ἡ διάβασις ἀπὸ ἐνὸς εἰς ἄλλο δωμάτιον. Ἐλπίζω
νὰ πεθάνω μὲ γέλοιον στὰ χεῖλη». Ἀγνωστος καὶ εἰς
αὐτὴν τὴν πατρίδα του, ἦτο ἐν τούτοις μέγας. Ἐγραφε-
ν δὲς τοῦ ἥρεσκε, πάντοτε δὲ κατεφρόνησε τὸ χρῆμα.
Ἦτο 81 ἐτῶν.

Ἐγένοντο ἐν κύκλῳ λογίων καὶ δημοσιογράφων τὰ ἐγ-
καίνια τοῦ ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου τῶν συντακτῶν τῶν Ἑλλ.
ἐφημερίδων ἰδρυθέντος ἐντευκτηρίου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Στα-
δίου. Ἡ εὐρεῖα αἵθουσα διεκοσμήθη φιλοκάλως, θὰ
διοργανοῦνται δ' ἐν αὐτῇ ἑορταὶ ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου.

Ἐν Λειψίᾳ ἀπέθανεν ὁ ἐπιφανὴς ἀγιογράφος Λουδοβίκος Θερίσιος. Ὁ ἀειμνήστος Γερμανὸς ἦτο ἔξοχος φιλέλλην. Ἐκλυαίτο τὰ τὸν προσαγορεύουν αὐτὸν Ἕλληνας καθηγητῆς, συνέδρεον δὲ τὸ ὄνομα τοῦ μὲ τὰ καλλιτεχνικότερα ἔργα τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος.

Υἱὸς τοῦ μεγάλου ἑλληνιστοῦ Θερίσιου, ὅστις ἐξέδωκεν ἑλληνικὴν γραμματικὴν πρὸ τοῦ Γενναδίου, ὁ Α. Θερίσιος συγκατέβη μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ συνοδευόντος τὸν Ὀθωνα εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀφοῦ προηγουμένως εἶχε περαιτώσει τὰς καλλιτεχνικὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἐν Μονάχῳ.

Κλασικῶς μεμορφωμένος, ἀφοῦ πατέρα εἶχε τὸν μέγαν ἑλληνιστὴν, ἐξ οὗ ἐνεπνεύσθη τὰς μεγαλουργοὺς ἰδέας τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος, κατέλαβεν ἀμέσως ἐπιφανὴ θέσιν ἐνταῦθα. Διὸ ἡ τότε Κυβέρνησις ἀνέθηκεν εἰς αὐτὸν τὴν ἰδρύσιν καὶ τὴν ὁργάνωσιν τῆς Ζωγραφικῆς Σχολῆς τοῦ Πολυτεχνείου. Διατελὼν καθηγητῆς τῆς Σχολῆς, ἀνέλαβε τῇ ἐντολῇ τοῦ Ὀθωνος μετὰ προηγουμένην συνεννόησιν μετὰ τῆς Ρωσικῆς Κυβερνήσεως τὴν ἐσωτερικὴν διακόσμησιν τοῦ ἐνταῦθα Ρωσικοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου, μνηθεὶς πρὸς τοῦτο τὰς ἀγιογραφίας τοῦ ἱστορικοῦ ναοῦ τοῦ Λαφρίου. Αἱ ζωγραφφαὶ αὗται εἶνε ὑπὸ πᾶσαν ἐποπὴν ἔξοχοι, διότι εἰς τὴν μεγαλουργὸν τέχνην τῶν ἀγιογραφῶν τοῦ Λαφρίου προσέθηκε καὶ ἐκεῖνος τὰς ἐμπνεύσεις τῆς ἰδίας αὐτοῦ καλλιτεχνικῆς δημιουργίας, ἥν τόσῳ εἶχον τελειοποιήσῃ ἡ μελέτη ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἰδιοφυΐαν.

Μετὰ ταῦτα ἠσχολήθη εἰς τὴν ἀντιγραφὴν ὧν τῶν ἀγιογραφῶν τῶν σωζομένων εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις ἀρχαῖα ναῖδρια. Ἰδίᾳ ἐν τῇ ἀντιγραφῇ ταύτῃ περιέλαβε τὰς ἀγιογραφίας τοῦ παρὰ τὴν Μητρόπολιν Βυζαντινοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου, αἱ ὁποῖαι προὔξενησαν ἀρίστην ἐντύπωση μεταφερθεῖσαι εἰς Μοναχόν, καὶ ἐκτεθειθεῖσαι πρὸς διδασκαλίαν τοῖς ἐκεῖ ζωγράφους. Μετὰ τοῦτο ἔγραψεν ἐν θανμάσιον ἔργον. Ὅτε κατήλθεν ἐν Ἑλλάδι ᾗδετο τότε ἐν αὐτῇ ἐν ἥμα λεγόμενον «Ὁ Χάρος μὲ τοὺς πεθαμένους», τὸ ὅποιον εἶχεν ἐμπνευσθῇ εἰς τὸν χειμαζόμενον τότε ἑλληνικὸν λαόν ὑπὸ τῶν περιπετειῶν ἃς οὗτος εἶχεν ὑποστῆ παλαιῶν ἐπὶ ἐπιαστὴν μετὰ τοῦ ἀπαισίου Χάρωνος, διὰ τὴν πολυτιμον αὐτοῦ ἐλευθερίαν. Ἐπὶ τῆς λαϊκῆς φαντασίας ἐρεισθεὶς οὗτος τότε, ἀναπαρέστησεν ἐν θινυμασίᾳ ζωγραφίᾳ τὸ ἥμα καὶ ἐξέθηκεν αὐτὸ εἰς δημοσίαν θέαν ἐν Ἑλλάδι. Τοιοῦτος ἦν ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ κόσμου ἐκ τοῦ ἔργου, ὥστε μυριάδες ἀντιτύπων αὐτοῦ ἐκτεθειθεῖσαι εἰς πώλῃσιν καταρπαζώθησαν ἐν διαστήματι ἐλαχίστου χρόνου.

Μετακλιθεὶς εἰς Πετροῦπολιν ἵνα ὁργανώσῃ ἐκεῖ τὴν γνωστὴν Ἀγιογραφικὴν Σχολήν, ἀνέλαβεν, αὐτοκροτικῇ προσκλήσει, τὴν διακόσμησιν τοῦ Αυτοκρατορικοῦ παρεκκλησίου. Μία ἐκ τῶν ἐν αὐτῷ εἰκόνων ἡ τῆς «Λευτέρας παρουσίας» ὕψους εἰκοσι μέτρων, εἶνε ἀριστουργημα τέχνης. Τὰ ἔργα ταῦτα τόσον ἐξήπλωσαν τὴν φήμην τοῦ ἐμπνευσμένου καλλιτέχνου, ὥστε ἐκλήθη οὗτος πρῶτον ἐν Βιέννῃ ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Σίνα καὶ ἐξωγράφῃ τὸν ἐν Μάντζεστερ Ἑλληνικὸν ναὸν τῆς Ἀγ. Σοφίας, τὰς σπουδαιότερας εἰκόνας τοῦ ἐν Λονδίῳ Ἑλληνικοῦ ναοῦ καὶ τέλος τὸν ἐν Παρίσις Ἑλληνικὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, προσλαβὼν ἐν τῇ ἐργασίᾳ αὐτοῦ ταύτῃ ὡς συνεργάτην τὸν φίλον αὐτοῦ Ἑμμανουὴλ Λαμπάκη, ὅστις ἐξωγράφει τὰ δωδεκάορτα τοῦ Εἰκονοστασίου, ἐνφ ὁ Θερίσιος ἐξωγράφει τὰς μεγάλας εἰκόνας αὐτοῦ. Ἐπίσης ἔγραψε μίαν παράστασιν Βασιλικῆς πομπῆς ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Σίνα καὶ διαφόρους εἰκόνας εἰς τοὺς ἰδιαιτέρους ναοὺς τῶν Μεγάλων δουκῶν Νικολάου καὶ Μιχαὴλ ἐν Πετροῦπόλει.

Ἀλλὰ δὲν ἐφρόντιζε μόνον ἐν ζωῇ περὶ τῆς ἑλληνικῆς δόξης ὁ ἀειμνήστος Θερίσιος. Ἐσκέπτετο ἵνα καὶ μετὰ θάνατον ἡ φιλετὴ αὐτῷ Ἑλλὰς τηρεῖ τὴν ἀντίγραφαν ἀριστουργημάτων αὐτοῦ, καὶ διὰ τοῦτο εὐθύς ὡς τὸ γῆρας ἤρχισεν νὰ καταβάλλῃ αὐτὸν ἔσπενσε καὶ ἐδώρῃ ταῦτα εἰς τὴν Ἀρχαιολογικὴν Χριστιανικὴν Ἐταιρίαν. Τότε δὲ ἡ Κυβέρνησις ἀπένευμε αὐτῷ τὸν Χρυσοῦν σταυ-

ρὸν τοῦ Σωτῆρος. Ἀλλὰ θὰ ἐρωτήσῃ τις ποῦ κεῖνται τὰ τοιαῦτα τοῦ ἀνδρὸς ἀριστουργήματα;

Σύμπονται εἰς τὰ ὑπόγεια τῆς Ἀκαδημίας, ἔνθα ἐν δὲν κατεστράφησαν ἐτελῶς, πάντως ὅμως θὰ ἔχωσιν ὑποστῆ μεγίστην φθοράν, διότι οὐδεὶς περὶ αὐτῶν ἐφρόντισεν.

★

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ δημοσιευθέντος σημειώματος τοῦ φίλου συνεργάτου κ. Θ. Θωμοπούλου ἐλάβομεν τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν ἥν ἐκ καθήκοντος καὶ χάριν διαφωτίσεως σπουδαιοτάτου καλλιτεχνικοῦ ζητήματος δημοσιεύομεν.

Τῆς αὐτῆς γνώμης, διὴ ἡ εἰκὼν δὲν εἶνε ἔργον τοῦ Θεοδοκοπούλου, εἶνε καὶ ὁ κ. Ἰακωβίδης, ὡς καὶ ὁ κ. Σκουλούδης κατέχων ἔργον τοῦ Θεοδοκοπούλου καὶ ὁ εἰδικῶς περὶ τοῦ μεγάλου καλλιτέχνου γράψας κ. Καρβασίας.

Ζάκυνθος 4 Μαΐου 1909.

Φίλτατέ μοι κ. Διευθυντά

Θαυμάζω πᾶς ὁ φίλος μου κ. Θ. Θωμόπουλος ἀποφαίνεται τόσον εὐκόλως διὰ τὸ ἔργον τὸ ὅποιον εὗρίσκειται παρὰ τῷ κ. Παπαδήμῳ. Δὲν θέλω νὰ συζητήσω ἀλλὰ συστήσάτε του σὰς παρακαλῶ νὰ εἶνε ὀλίγον ἐπιφυλακτικώτερος, νὰ μὴ ἐνθουσιάζηται τόσον πολὺ δι' ἔργον τὸ ὅποιον, ὅχι μόνον δὲν εἶνε τοῦ Θεοδοκοπούλου ἀλλὰ ἂν θελήσῃ νὰ ἔλθῃ στὴν Ζάκυνθον θὰ τὸ ἴδῃ πολὺ παλαιότερον, τὸν ἴδιον πίνακα, καὶ συγχρόνως θὰ μάθῃ τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ὁ μεταπράτης Νικολόπουλος τὸ ἠγόρασε καὶ ἐπώλησεν τοῦτο εἰς τὸν Παπαδήμαν, θὰ ἴδῃ τοῦ ἰδίου πρόσφυγος Ἰταλοῦ καὶ ἄλλα ἔργα τοῦ ἰδίου χρωστήρος, φέροντα ὑπογραφὴν: Srigagli Fiorentino. Ὅταν τὸ ἔργον τοῦτο λαθραίως μεταφέρῃ δι' Ἀθήνας ἐκ Ζακύνθου ἔργειν μέγας πύταγος.

Σὰς χαιρετῶ μὲ ὅλον τὸ σῆμα

Δ. Πελεκάσης

★

Ἀνεκαλύφθη εἰς τὴν ἰταλικὴν κωμόπολιν Βαρέζε ζωγραφικὸς πίναξ τὸν ὅποιον οἱ εἰδικοί πραγματογνώμονες ἀποδίδουν εἰς τὸν Λεονάρδον δὲ Βίντσι, στηριζόμενοι εἰς διάφορα αὐθεντικὰ τεκμήρια. Ὁ πίναξ οὗτος ἔχει πλάτος μὲν 61 ἑκατ. ὕψος δὲ 79 καὶ παριστᾷ ἡμίγυμνον γυναικα καθήμενην παρὰ τὸ παράθυρον μὲ τὰς χεῖρας ἐν τῇ στάσει τῆς Ζοκόνδας, τοῦ αὐτοῦ ζωγράφου, περρὴν τὴν κόμην, ἡμικλειστον τὸ στόμα καὶ τοὺς χαρὰ κτήρας χαριέντως γελαστούς.

Τὸ ἔργον τοῦτο ἀνευρεθὲν ὑπὸ συλλέκτου τινὸς ἀρχαίου ἀντικειμένου ἔχει καταστραφῇ ἐν μέρει ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ τῆς ἀμελείας, διατηρεῖ ὅμως ὅλην τὴν ζωηρότητα τοῦ χρώματος καὶ τὴν χάριν τοῦ σχεδίου, ἥτις δέικναι τὸν Λεονάρδον δὲ Βίντσι.

★

Ἀπεβίωσεν ὁ Ἰωάννης Λάμπρος, γνωστὸς νομισματολόγος. Ὁ μακαρίτης εἶχε μυηθῇ εἰς τὴν νομισματολογίαν παρὰ τοῦ ἀειμνήστου πατρὸς αὐτοῦ Παύλου Λάμπρου, ὃν εἶχε διαδεχθῇ ἐν τῇ νομισματικῇ ἐργασίᾳ. Ἡ πείρα κατόπιν ἡ πολυχρόνιος εἶχε προσπορίσει αὐτῷ νομισματικὰς γνώσεις ἐκ τῶν ὁπανιωτάτων, καὶ διὰ τοῦτο ἡ γνώμη αὐτοῦ ἦτο πολλὰκις οὐ μόνον σεβαστῇ, ἀλλὰ καὶ ἐπιζήτητος ἐπὶ τῶν νομισμάτων. Ἀποθνήσκων ὁ Ἰω. Λάμπρος καταλείπει νομισματικὴν συλλογὴν ἐκ τῶν ὁπανιωτάτων ἐν τῷ κόσμῳ, πολυτιμοτάτην καὶ διὰ τὸ πλῆθος τῶν νομισμάτων καὶ τὴν μεγίστην ἀξίαν τινῶν ἐξ αὐτῶν.

★

Τὸ Πολυτεχνεῖον προσέκηρυξε διαγωνισμὸν πρὸς ἀποστολὴν ἐπὶ τριετίαν καὶ ἐπὶ μηνιαία ὑποτροφία 300 φρ. ἐνὸς διπλωματούχου τῆς Γλυπτικῆς πρὸς σπουδὴν τῆς Κοσμηματοπλαστικῆς. Ὁ διαγωνισμὸς ἀρχεῖται τὴν 25 Μαΐου.

Ἡ κυρία Ζύπ

Ἡ διάσημος Γαλλὶς μυθιστοριογράφος Ζύπ ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν Παρισινὴν «Πρωτάν» εὐφύεστατον διάλογον μεταξὺ δύο παιδῶν τοῦ 1870 καὶ τοῦ 1909. ἐν τῷ Οὐρανῷ. Ἀντικαθίστει τὰς δύο ἐποχὰς καὶ σατυρίζει τὴν σημερινὴν μεγαλοποίησιν τῶν μικρῶν.

Πυρκαῖα ἐν Σμύρνῃ ἀπετέφρωσε μέρος τοῦ ἀρχαίου τέμπλου τοῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ τῆς Ἀγ. Φωτεινῆς καὶ κατέστρεψε τὰς ἐπὶ τῶν τοιχωμάτων θανμασίας ἀγιογραφίας. Αἱ ζημίαι εἶναι σημαντικαὶ ὡς ἐκ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἀξίας τοῦ ναοῦ.

Εἰς τὴν ἐν Κατὼν ἐκδιδομένην Ἀραβικὴν ἐφημερίδα Λίγοτα (Σημαία) ἐδημοσιεύθη μετάφρασις Ἀραβιστῆ τοῦ ἐν τῇ «Πινακοθήκῃ» δημοσιευθέντος διηγήματος τοῦ κ. Πετρίδου «Μτὸς στοῦ Ραμοῦ τὸ ἄγαλμα.»

Εἰς τὴν Ἰταλικὴν πολυχρὴν Μέλδολα ἀνηγγέρθη ἀνδριὰς εἰς τὸν Φέλιξ Ὁρσίνι, ὅστις ἐκατομήθη ἐν Παρισίοις, διότι ἀπεπειράθη δολοφονίαν κατὰ τοῦ Ναπολέοντος Γ'. Ὁ Ὁρσίνι παρίσταται τὴν σιγὴν καθ' ἣν ἄγεται εἰς τὴν λαμητόμον (13 Μαρτίου 1858).

Ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Πανεπιστημίου ἐωρτάσθη τῇ 21 Μαΐου ἡ πεντηκονταετηρίς τῆς καθήγεσις ἐν τῷ ἔθν. Πανεπιστημίῳ τοῦ γεραροῦ τῶν Ἑλλ. γραμμάτων μόνου κ. Κ. Κόντου. Ἡ τελετὴ ἦτο πανηγυρικωτάτη—μετέσχον ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων—ἀλλὰ καὶ συγκινητικὴ διὰ τὸν σὸφόν, ὅστις ἐτυφλώθη ἐν τῇ μελέτῃ. Προσέφωρσεν ὁ κ. Πρύτανης, τὸν δὲ πανηγυρικὸν ἐξεφώνησεν ὁ κ. Μ. Εὐαγγελίδης. Αὐθήμερόν σὺσσωμος ἡ Φιλοσοφικὴ σχολή, ἡ Σύγκλητος, ἀντιπρόσωποι συλλόγων κλπ. ἐπεσκέφθησαν κατ' οἶκον τὸν ἐξοχὸν φιλόλογον.

Ἐν τῷ «Παρνασσῷ» ἐωρτάσθη διὰ φιλολογικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς ἐσπερίδος ἡ συμπλήρωσις 50 ἐτῶν, ἀφ' οὗ ἐγράψεν ὁ μέγας Προβηγκιανὸς ποιητὴς Μιστράλ τὴν «Μιρέϊν». Ὁ κ. Κακλαμᾶνος ποιητικώτατα ἐξεκόνισεν τὴν ἀφελὴ καὶ εἰλικρινῇ ἐμπνευσιν τοῦ θαλεροῦ γέροντος ποιητοῦ. Ἀπηγγέλθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Φύρστ ὁ «Ἑλληνικὸς ὕμνος» αὐτοῦ, ὑπὸ τῆς δεσπ. Κοτοπούλῃ ὁ «Θάνατος τοῦ θεριοῦ». Αἱ κυρία Πλέσκα καὶ Φεράλδη καὶ αἱ δεσποινίδες Λυμπεροπούλου καὶ

Ἀναστασοπούλου ἐπαύλλον ἄσματα ἐκ τῆς «Mireille».

Αἱ εἰσπράξεις θὰ διατεθοῦν πρὸς ἀποστολὴν ἀναμνηστικοῦ δώρου εἰς τὸν ποιητὴν.

Ὁ Μιστράλ, ὁ ὑπέροχος ψάλτης τοῦ ἀγροτικοῦ βίου, ὁ μηδέποτε ἐγκαταλείψας τὴν γενέθλιον, εἶνε ἐξοχος φιλέλλην. Ἀγαπᾷ ἐξ ἴσου τὴν ἀρχαίαν καὶ νεωτέραν Ἑλλάδα, ὑπὲρ ἧς ἀφιέρωσε στοργὰς πλήρεις στοργῆς καὶ ἐξάρσεως.

Διὰ τὴν «Mireille» ὁ Λαμαρίντος ἔγραψε:

«Ἐδιάβασα τὴν Μιρέϊν. Ἔως τώρα κανεὶς ἀκόμῃ δὲν μᾶς ἔδωκε τίποτε ἀπὸ τὸν ἐθνικόν, γόνιμον, ἀνυπέβλητον αὐτὸν χυμὸν τῆς Μεσημβρίας ὅς ἡλιος ἐνέχει ἀρετὰς ἀνεκτιμήτους. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ὀμηριδῶν τοῦ Αἰγαίου πελάγους τοιαύτη πηγὴ ποιήσεως ἀρχηγόνου δὲν ἀνέβλυσε ποτέ. Ἴδου ἐνας Ὀμηρος!»

Ὁ σύλλογος «Παρνασσός» ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 100 ἐτῶν ἀπὸ τῆς καθόδου εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῦ Βύρωνος προσέκηρξε ποιητικὸν διαγωνισμόν μεταφράσεως 10 ποιημάτων αὐτοῦ, ἢ ἀποσπασμάτων τῶν σχετιζομένων πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἐν οἷς ἡ «Κατὰ τῆς Ἀθηνᾶς», ἡ «Κόρη τῶν Ἀθηνῶν», ὁ «Γκισούρ», ἡ «Πολιορκία τῆς Κορίνθου», ἡ «Νύμφη τῆς Ἀβύδου», ὁ «Πειρατής» καὶ ἕτερα μικρότερα. Γέρας ὥρισθη ἐκ 2,000 δρ., ὅπερ δύναται καὶ νὰ κατανεμηθῇ μεταξὺ τῶν βραβευθησομένων. Τὰ χειρόγραφα δέον νὰ υποβληθῶσι μέχρι 1 Δεκεμβρίου, ἢ δὲ κρίσις θ' ἀναγνωσθῇ ἐντὸς τοῦ Μαρτίου τοῦ ἐπόμενου ἔτους.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἀγωνίσματος ὁ κ. Σ. Παγανέλης δι' ἐπιστολῆς του προσφυνῶς παρετήρησεν ὅτι ἡ «Νύμφη τῆς Ἀβύδου» δὲν σχετίζεται ἀμέσως μετὰ τῆς Ἑλλάδος, θεωρεῖ δὲ ἐξ ἑτέρου ὅτι ἡ ὑπάρχουσα ἐξοχος μετάφρασις τοῦ «Γκισούρ» ὑπὸ τῆς Αἰκατερίνης Δοσίου καθιστᾷ περιττὴν πᾶσαν ἄλλην ἀπόπειραν μεταφράσεως.

Ἐν Μόσχᾳ ἐωρτάσθη ἡ 100τῆρις τοῦ μεγάλου Ρώσου διηγηματογράφου Γκογγόλ. Ἡ ἐορτὴ προσέλαβε ἐθνικὸν χαρακτήρα. Ὁ Γκογγόλ θεωρεῖται ὡς ὁ πατὴρ τοῦ μυθιστορήματος ἐν Ρωσίᾳ. Ἀν' ὁ Δοστογιέφσκη, ὁ Τουργένιεφ, ὁ Τολστόη ἐπηρεάσθησαν ἀπὸ τὴν ξένην φιλολογοίαν, ὁ Γκογγόλ ἐξεπροσώπησεν τὴν γνησίαν οὐανικὴν ψυχὴν, ὑπῆρξεν ὁ κατ' ἐξοχὴν Ρώσος συγγραφεύς.

Ἀπεβίωσεν ὁ ἐν Ναυπλίῳ διαμένων Πέτρος Φαρμακόπουλος, γενικὸς ἐπιμελητὴς τῶν ἐν Ἀργολίδι Ἀρχαιοτήτων καὶ Μουσείων. Ἐπὶ μακρὸν διατρίψας ἐν Παρισίοις καὶ περὶ τὰ γράμματα ἐν γένει καὶ τὴν Γαλλ. φιλολογοίαν ἰδίᾳ ἀσχοληθεὶς ἀπέβη ἐγκυκλοπαιδικώτατος, μέχρις οὗ, ἐπανελθὼν εἰς τὴν γενέτειραν, δι' ἐπιμονῆς ἀκαταβλήτου κατώρθωσε νὰ ἰδρυθῇ ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ του πατρίδι ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον, ὅπερ διήθυνε μέχρι τοῦ θανάτου του.

Μία θανμασία εἰκὼν τοῦ μεγάλου Ὀλμπάιν Ἡ Δούκισσα τοῦ Μιλάνου, ἀνήκουσα εἰς τὸν δούκα τοῦ Νορβόλκ καὶ ἐκτεθειμένη εἰς τὴν Ἑθνικὴν Πινακοθήκην τῆς Ἀγγλίας, πρόκειται ν' ἀγορασθῇ ἀπὸ κάποιαν Ἑταιρείαν διὰ νὰ περιέλθῃ εἰς τὴν κατοχὴν Ἀμερικανοῦ τινοῦ ἀντὶ 66 χιλιάδων λιρῶν (1,655,000 φράγκων). Συμφωνῶς ὁμως μετὰ τὸν νόμον τὸν σκοποῦντα τὴν παρεμπόδιον ἐξαγωγή: καλλιτεχνικῶν κειμηλίων, ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἔχει τὸ δικαίωμα ἐντὸς προθεσμίας ἐνὸς μηνὸς νὰ προτιμηθῇ ὡς ἀγοραστὴς ἀντὶ ἴσου ποσοῦ. Καὶ αἱ Ἀγγλικάι ἐφημερίδες διεξάγουσιν ἀγῶνα διὰ νὰ παρακινήσουν τὴν Κυβέρνησιν νὰ μὴ ἀφῇσῃ νὰ περιέλθῃ ἡ εἰκὼν εἰς ξένας χεῖρας.